

JÓNA DÁVID

Faludy

a túlélők inge, megtanult versek,
félelmét rejti a homokszín kéz,
barakkban fekve strófákat suttog,
a hordóját festő Diogenész

virrasztott éjben, keserűségben,
valaki egyszer dúdolni kezd,
a mindenséggel harcol eközben
az üvegbe vésett hajszálkereszt

ellenség kell az elvtársi láznak,
börtönt bélel a népi ügyész,
a csipkebokrok takarásában,
neszét dugdossa a mesterlövész

a préda-ijedtség sorsát legyűri,
teremtett világa útmutatás,
furcsa, de így van, hasztalan minden:
a kegyetlenség, s a kínvallatás

a hitnek, s a versnek győzelmét hozta
az örökké lázas Faludy György,
szavak-örizte méltóságával
reményt kapott a nyomorult föld

Korona presszó, ötven év múlva,
figyelve hallgat, s érti, mit kell,
fölötte marad a mulandóságnak,
mint folyóban úszó hungarocell

meztelen lábú, kócos kis este,
sápadt az arca, mint a tojáslikőr,
de szeretve bíztat, értően vizslat,
s érdeklődve előre dől

az elfogyott csendben, mindennel szemben
nekem ez mindig biztos alap,
egy falnak támasztott kerti söprű,
melyre olykor felfut a bab.